

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 394/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 21/2020 zo 7. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 21/2020 zo 7. decembra 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 21/2020 zo 7. decembra 2021 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **738,45 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 21/2020 zo 7. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 15/2018 z 23. mája 2019 uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 To 65/2019-488 z 23. mája 2019 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 3 T 15/2018 z 23. mája 2019 vo výroku o treste a sám podľa § 322 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pri rovnakej trestnoprávnej kvalifikácii skutku sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podané dovolanie z ním uplatnených dôvodov, a to podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rozporoval právne posúdenie tohto dôvodu dovolania najvyšším súdom v jeho napadnutom uznesení, keď tvrdil, že „*namietal právnu kvalifikáciu skutku a nie samotné skutkové zistenia, tak ako sa to Porušovateľ snaží v odôvodnení Napádaného rozhodnutia podsúvať.*“. Zvýraznil, „*že v prípadoch, kedy motívom a úmyslom páchatel'a je vyhrážkami a aj faktickým násilným konaním vzbudiť u poškodeného obavu o život, sa veľmi často stáva, že popri takomto konaní si páchatel' aj niečo vynucuje - rovnako ako v tomto prípade. Z tohto hľadiska je ale dôležité, že podstata skutku v mojom prípade (s ohľadom na skutkové okolnosti, motív a aj znenie skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Nitra) nespočívala a nesmerovala k nezákonnému vynucovaniu si určitého plnenia alebo konania,*

ale bola účelovo založená na vyhrážkach.“. Podľa predstáv sťažovateľa má byť v takýchto prípadoch aj vrátane jeho trestnej veci posudzované konanie páchatel’a „*ako prečin nebezpečného vyhrážania a nie zločin vydierania.*“.

4. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti podrobne argumentoval k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ktorým bola výpoveď poškodenej [REDAKOVANÉ] ako kľúčový dôkaz vykonaný proti nemu v jeho trestnej veci. V rámci predostretej právnej argumentácie sťažovateľ považoval odpoveď na ním nastolené tri právne otázky, a to „(i) *zápisnica o výsluchu svedka (poškodeného) bola vyhotovená pred nepríslušným orgánom činným v trestnom konaní, (ii) zápisnica o výsluchu svedka (poškodeného) neobsahuje výslovné vyhlásenie poškodenej, či využíva alebo nevyužíva právo odmietnuť vypovedať a (iii) poučenie poškodenej nie je zaznamenané na kamerovom nosiči*“, za kľúčovú pre nielen obsahové naplnenie ním predloženého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale aj pre obsahové vyjadrenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. V podrobnostiach sťažovateľ v prvom rade poukázal na postup orgánu činného v trestnom konaní, ktorý mal konať ako nepríslušný, keď poškodená bola prvý a jediný raz vypočutá v jej procesnom postavení v rámci skráteného vyšetrovania povereným príslušníkom Policajného zboru, ktorý aj začínal trestné stíhanie vo veci, a nie vyšetrovateľom Policajného zboru, ktorému bola vec neskôr odstúpená na vyšetrovanie a ktorý aj následne skutok právne kvalifikoval aj ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona. Sťažovateľ spochybňuje tento postup orgánu činného v trestnom konaní, ktorý mal byť v rozpore s § 200 ods. 4 Trestného poriadku, keďže „*skutok sa neskôr a bez zmeny skutkových okolností, prejednával ako zločin (preto mal byť príslušný na začatie trestného stíhania a ďalšie úkony vyšetrovateľ a nie poverený príslušník). To znamená, že vyšetrovanie nemohol viesť nepríslušný orgán činný v trestnom konaní – poverený príslušník v rámci skráteného vyšetrovania (nemohol začať trestné stíhanie a z tohto dôvodu nemohol ani v takto iniciovanom trestnom konaní ani vypočúvať poškodenú)*“. Tento procesný nedostatok nebolo možné zhojiť ani následným postupom vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý začal trestné stíhanie vo veci a vzniesol sťažovateľovi obvinenie pre stíhanú trestnú činnosť aj pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona. Navyše poškodená nebola po tomto postupe vyšetrovateľa Policajného zboru opätovne vypočutá ku skutku.

6. V ďalšom sťažovateľ namietol postup okresného súdu podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku, na ktorý neboli podľa sťažovateľa splnené zákonné podmienky z dôvodu, že výsluch poškodenej v prípravnom konaní nebol vykonaný zákonným spôsobom. Nezákonnosť výsluchu poškodenej spočívala v nedostatočnom právnom poučení poškodenej pred samotným výsluchom o jej právach a povinnostiach a v jej vyjadrení k tomu, či poučeniu porozumela alebo nie, ktoré ani nie je zachytené na kamerovom zázname. Ďalšia nezákonnosť sa týkala samotného vyjadrenia/prehlásenia poškodenej k tomu, či využíva alebo nevyužíva svoje právo na odopretie výpovede proti sťažovateľovi z dôvodov uvedených v § 130 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa za nesplnenia už uvedených zákonných podmienok vykonania výsluchu poškodenej v prípravnom trestnom konaní nie je možné postupom podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku pristúpiť na hlavnom pojednávaní k prečítaniu výpovede poškodenej z prípravného

konania, ak tá navyše na hlavnom pojednávaní bezdôvodne odmietne vypovedať. Teda uvedenú nezákonnosť pri výsluchu poškodenej z prípravného konania by bolo možné odstrániť opätovným vykonaním tohto úkonu zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní, k čomu však z dôvodu bezdôvodného odmietnutia poškodenej vypovedať nedošlo.

7. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd k predostretým pochybeniam vyjadril len veľmi stroho, bezobsažne, ignorujúc podstatu a právny význam označených námietok, čo je/má byť rovnocenné situácii, keby nedal vo svojom napadnutom uznesení žiadnu odpoveď na podstatné dovolacie námietky obsahovo napĺňajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Týmto postupom tak najvyšší súd zaťažil svoje napadnuté uznesenie vadou nepreskúmateľnosti, pričom „*Nedodržanie požiadavky na objektívne odôvodnenie rozhodnutia má za následok zrušenie súdneho rozhodnutia Ústavným súdom z dôvodu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Taktiež v prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami (čo možno akceptovať v tomto prípade najmä s ohľadom na nerešpektovanie § 263 ods. 4 Trestného poriadku), treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. s čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 243/07).*“.

8. Na podklade uvedeného sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Tdo 21/2020 zo 07. decembra 2021 bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Tdo 21/2020 zo 07. decembra 2021 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5000,- EUR...

Najvyšší súd je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“

9. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 394/2022-14 zo 6. septembra 2022 ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie a v časti týkajúcej sa práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

10. Podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom písomnom stanovisku z 26. septembra 2022 odkázala na vyjadrenie predsedu senátu najvyššieho súdu, ktorý vo veci konal a rozhodol a z ktorého obsahu vyplývajú nasledujúce skutočnosti.

11. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd odkazom na vlastnú argumentáciu z napadnutého uznesenia uzavrel, že sa nestotožnil so sťažovateľom predostretým názorom o kvalifikácii skutku len ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného poriadku, keďže obvinený poškodenú hrozbou ťažkej ujmy nútil, aby niečo konala, a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania (so zbraňou) a na chránenej osobe (blízkej osobe) a neoprávnene vnikol do obydľia poškodenej, čo je vyjadrené v samotnej skutkovej vete stíhaných trestných činov, pričom podľa § 371 ods. 1 písm. i) časti za bodkočiarkou Trestného poriadku nie je ako súd dovolací oprávnený skúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. K rozhodnutiam všeobecných súdov, na ktoré sťažovateľ v rámci svojej argumentácie odkazoval, uviedol, že ich závermi nie je viazaný, keďže (i) ide o rozhodnutia nižších súdov v iných trestných veciach a (ii) taktiež nejde o rozhodnutia, ktoré by boli publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, pričom (iii) sám sťažovateľ na rozhodnutia najvyššieho súdu podporujúce jeho právny názor nepoukázal.

12. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd, odkazujúc na vlastnú argumentáciu z napadnutého uznesenia, doplnkovo uviedol, „že vyjadrenie svedka musí byť urobené takým spôsobom, aby neboli pochybnosti o jeho prejavenej vôli odoprieť výpoveď alebo vypovedať a súčasne nemožno svedka nútiť, aby k tomu použil priamu formuláciu uvedenú v zákone (R 14/2012). V predmetnej veci pritom z obsahu zápisnice o výsluchu svedkyne poškodenej bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že svedkyňa bola riadne poučená v zmysle príslušných zákonných ustanovení, priamo do zápisnice o výsluchu uviedla, že poučeniu (ktorého súčasťou bolo aj poučenie podľa § 130 Trestného poriadku) v plnej miere porozumela a vo veci vypovedala, čo bolo zachytené aj na obrazovo-zvukovom zázname, ktorý tvoril súčasť jej výpovede a bol aj vykonaný spolu s prečítaním jej výpovede z prípravného konania na hlavnom pojednávaní. Z obsahu zápisnice o jej výsluchu ani z obrazovo-zvukového záznamu pritom nevyplýva, že by svedkyňa po zákonom poučení podľa § 130 Trestného poriadku chcela využiť svoje právo odoprieť vypovedať, pričom ani zo samotného obsahu jej výpovede nie je zrejmé, že by svedkyňa mala záujem využiť svoje právo odoprieť vypovedať. Snáď len pre úplnosť najvyšší súd dopĺňa, že tento výsluch svedkyne sa uskutočnil 22. marca 2018 o 11.00 hod., po tom, ako 21. marca 2018 o 19.30 hod. svedkyňa poškodená podala na obvineného trestné oznámenie, s tým, že svedkyňa po zákonom poučení pred vyšetrovateľom vypovedala, bez akýchkoľvek pochybností prejavila svoju vôľu vypovedať a leda nevyužila svoje zákonné právo odoprieť vypovedať.

V tomto prípade ide preto o obdobnú situáciu ako v R 14/2012, keď svedok v prípravnom konaní nevyužil právnu ochranu podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku, pred vyšetrovateľom vypovedal a následne na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, v nadväznosti na čo bola jeho výpoveď z prípravného konania postupom podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná. Krajský súd

v danej veci prečítaní výpoveď tohto svedka považoval za nezákonnú, s čím sa však najvyšší súd nestotožnil, keď v tomto judikovanom rozhodnutí konštatoval, že výpoveď tohto svedka považoval za zákonnú a použiteľnú, pričom judikoval, že vyjadrenie svedka, či svoje právo podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku využíva alebo nevyužíva musí byť vyjadrené takým spôsobom, aby nebolo pochybností o jeho prejavenej vôli. avšak na druhej strane nie je možné svedka nútiť, aby k lomu použil priamo formuláciu uvedenú v zákone.“.

III.2. Replika sťažovateľa:

13. Sťažovateľ v rámci svojej repliky z 12. októbra 2022 v podstatnom zrekapituloval svoje sťažnostné výhrady k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľ opätovne poukázal na to, že predniesol argumentáciu spochybňujúcu právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu vydierania, ktorý mal však byť pri celkovom vnímaní všetkých rozhodujúcich skutkových a právnych okolností správne právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania, pričom najvyšší súd nereagoval na ním predloženú argumentáciu vyčerpávajúcim spôsobom, čím sa tak dopustil arbitrárneho postupu pri posúdení samostatne namietaného a právne vymedzeného dovolacieho dôvodu. Sťažovateľ taktiež opakovane zvýraznil, že svojou argumentáciou neatakoval skutkové zistenia, ako sa to snaží najvyšší súd neustále zvýrazňovať, keďže si je vedomý kompetenčného obmedzenia najvyššieho súdu pri posudzovaní skutkových zistení ustálených súdmi nižšieho stupňa, ale len nesprávne právne posúdenie skutku, ktoré obsahovo napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

14. Podrobnejšiu právnu argumentáciu, ktorú zároveň považuje za nosnú vo svojej veci, sťažovateľ predniesol k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Sťažovateľ oponoval právnomu názoru najvyššieho súdu, ktorý považoval výsluch poškodenej vykonaný v prípravnom konaní za vykonaný v súlade so zákonom (ako podmienka prečítania zápisnice o výsluchu svedka-poškodeného na hlavnom pojednávaní podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku) z dôvodu, že za postačujúce pre naplnenie zákonnej podmienky vyjadrenia sa vylúchanej osoby aj k možnosti o nevyužití/využití svojho práva nevypovedať je možné považovať aj postup orgánu činného v trestnom konaní pri jej vypočutí spôsobom, že (i) poškodená bola riadne poučená, (ii) následne sa vyjadrila, že poučeniu porozumela a že nepotrebuje ďalšie vysvetlenie, a (iii) vo veci vypovedala, čím aj takýmto spôsobom dala konkludentne najavo, že nevyužíva svoje právo nevypovedať. Podľa sťažovateľa zo zákonnej dikcie § 263 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že „preukázanie poučenia ako aj porozumenia poučeniu, je len jednou z podmienok pre možnosť prečítania zápisnice o výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní a k tejto podmienke musí kumulatívne pristúpiť aj podmienka osobitného vyhlásenia svedka o nevyužití práva odmietnuť vypovedať.“. Sťažovateľ teda rozporuje právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého je možné pre naplnenie zákonnej dikcie považovať za postačujúce už samotné poučenie svedka a vztatie tohto poučenia na vedomie svedkom samotným, čo nahrádza, resp. môže nahrádzať jeho výslovné vyjadrenie sa k možnosti odmietnuť vypovedať, čo je však «v príkrom rozpore so znením uvádzanej právnej normy, kde je podmienka „výslovného vyhlásenia“ explicitne vyjadrená ako ďalšia osobitná podmienka popri poučení zo strany vyšetrovateľa». Sťažovateľ je ďalej toho názoru, že „výklad podávaný porušovateľom, ako aj konajúcimi súdmi v nastolenej problematike, je nielenže v priamom rozpore so znením zákona, ale neobstojí ani v rámci zachovania účelu zákona, kde už aj ústavný súd s v ústavnej sťažnosti poukazovaných rozhodnutiach sa vyjadril,

že sprísnenie podmienok tu nie je samoučelné a má svoj význam, keďže potenciálne prečítanie zápisnice o výpovedi svedka z prípravného konania predstavuje výnimku zo zásady bezprostrednosti garantujúcej kontradiktórnosť konania. My dodávame, že z hľadiska účelu zákona sa potom práve takýmto vyhlásením zabezpečuje stav istoty, že si svedok plne uvedomuje svoje právo nevyvolať a výslovne sa tohto práva vzdáva.“. Na predostretej názorovej línii sťažovateľ zotrval aj pri judikáte najvyššieho súdu R 14/2012, ktorým najvyšší súd argumentačne oponoval sťažovateľom pretláčanej predstave o povinnosti výslovného vyjadrenia sa vylúchanej osoby k využitiu/nevyužitiu práva na odmietnutie výpovede (z pohľadu citovaného judikátu formuláciou upravenou v zákonnej úprave, ku ktorej nemôže byť vypočúvaná osoba nútená), a takýto výklad najvyššieho súdu je podľa sťažovateľa „priamo nerešpektujúci citovanú procesnú normu obsiahnutú v § 263 ods. 4 TP. Zákon tu totiž zreteľne hovorí o nutnosti výslovného vyhlásenia o nevyužití práva svedka odmietnuť vypovedať, teda zákon jasne formuluje požiadavku explicitného prejavu vo vzťahu k vyjadreniu o nevyužití práva odmietnuť vypovedať, čo z logiky veci rozumne nie je možné nahradiť nejakým faktickým správaním sa svedka v podobe, že začne vypovedať.“. Sťažovateľ zvýraznil, že nejde o „akési nútenie svedka k nejakej konkrétnej formulácii, ako na to poukazuje Porušovateľ, ale je tu daná hypotéza právnej normy jasne formulujúca jednu z podmienok, za ktorých je možné prečítanie zápisnice o výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní.“. Naopak, «keď zákon jasne vyžaduje existenciu vyhlásenia svedka, ktoré musí z logiky veci nastať pred začatím výpovede, pričom z hľadiska formy zákon tiež jednoznačne hovorí o „výslovnom vyhlásení“, teda je mimo akéhokoľvek rozumného výkladu poukazovať na akési konkludentné správanie sa svedka v podobe, že keď začne vypovedať, už tým vlastne vyjadří svoj postoj k právu odmietnuť vypovedať a takýto konkludentný postoj budeme považovať za „výslovné vyhlásenie“ o nevyužití práva odmietnuť vypovedať.».

15. Napokon v rámci tohto dovolacieho dôvodu sťažovateľ zotrval aj na svojich predošlých námietkach týkajúcich sa vedenia vyšetrovania v predmetnej veci nepríslušným orgánom činným v trestnom konaní, ktorý aj vykonal jediný výsluch poškodenej v rámci prípravného konania (s výhradami o jeho nezákonnosti, ako už boli prezentované), k čomu sťažovateľ opätovne v súhrne zdôraznil úvahu, podľa ktorej «pokiaľ v trestnej veci, v rámci ktorej s prihliadnutím na povahu skutku z hľadiska do úvahy prichádzajúcej jeho právnej kvalifikácie (pokiaľ sa samozrejme nijako nezmenili skutkové okolnosti, k čomu v „našom“ prípade určite pri porovnaní si skutkových viet v uzneseniach povereného príslušníka a vyšetrovateľa, nedošlo) má vykonávať vyšetrovanie policajt - vyšetrovateľ, nemôžu byť zákonné úkony, ktoré v danej trestnej veci realizuje policajt - poverený príslušník PZ.».

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je založená na arbitrárnosti záverov najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, ktorým odmietol ním podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 To 65/2019-488 z 23. mája 2019 z ním uplatnených dôvodov, a to podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

IV.1. Zákonná úprava:

17. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

18. Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak a) vo veci rozhodol nepríslušný súd, b) súd rozhodol v nezákonnom zložení, c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje, g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

19. Podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie už pri jeho podaní musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vyčítajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku v dovolaní sa musí uviesť dôvod dovolania podľa § 371. Podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vyčítané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

20. Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

IV.2. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu:

21. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vo všeobecnej rovine uviedol, že ho možno uplatniť len v prípade porušenia zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov, teda v najdôležitejšej časti trestného konania, a to dokazovaní, ktoré prebieha v štyroch fázach, a sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania spočívajúcej vo vykonávaní dôkazov súdom, pričom však v sebe zahŕňa aj predchádzajúce dve etapy dokazovania, a to vyhľadávanie dôkazov a ich zabezpečovanie pre potreby trestného konania. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu sa skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad na rozhodnutie vo veci.

22. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vo všeobecnej rovine uviedol, že sa pod týmto dovolacím dôvodom skúma nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie nesprávna kvalifikácia skutku ako trestného činu alebo iného trestného činu, než mal byť posúdený, alebo z prísnejšieho trestného činu, než mal byť posúdený.

23. K obom sťažovateľom uplatneným dôvodom najvyšší súd ustálil, že ich uplatnil z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie skutku formulovaného v skutkovej vete a procesných nedostatkov výpovede poškodenej, pričom nezistil ich dôvodnosť.

24. K námietke sťažovateľa tvoriacej obsahovú náplň ním uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku o nezákonnom vykonaní dôkazu – prečítania výpovede poškodenej z prípravného konania v rozpore s § 263 ods. 4 Trestného poriadku vrátane nezákonného vykonania tohto dôkazu v prípravnom konaní uviedol, že „... obsah jej výslovného vyjadrenia k poučeniu podľa § 130 Trestného poriadku je uvedený v zápisnici o výsluchu svedka – poškodenej z 22. marca 2018 (č. l. 32), a preto možno predmetný dôkazný prostriedok považovať za vykonaný zákonným spôsobom. Z vyššie uvedenej zápisnice je zrejmé, že poškodená bola riadne poučená v zmysle príslušných zákonných ustanovení vrátane práva odoprieť vypovedať podľa § 130 Trestného poriadku. Následne sa vyjadrila, že poučeniu v plnej miere porozumela a chce uviesť, že nepotrebuje jeho ďalšie vysvetlenie. Dovolací súd sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu, že predmetná výpoveď poškodenej bola vykonaná kontradiktórnym spôsobom (za prítomnosti obhajcu obvineného a psychológa), z ktorej bol aj vyhotovený kamerový záznam, rovnako aj s názorom, že dôkaz bol získaný, vykonaný i hodnotený za spôsobilý vykonať ho na hlavnom pojednávaní jeho prečítaním.“. Na záver najvyšší súd zvýraznil, že „hlavným účelom inštitútu poučenia svedka podľa § 130 ods. 1 Trestného poriadku je chrániť oprávnené záujmy vyslúchaného svedka (a tým zabrániť jeho opakovanej viktimizácii), nie obvineného.“.

25. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd opätovne poukázal na to, že v jeho rámci „... nie je prípustné namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov.“. Predmetný dovolací dôvod slúži len na nápravu hmotnoprávných chýb a na jeho podklade „nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom.“. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu «môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd nemohol akceptovať tvrdenia obvineného o tom, že podstata celého skutku, ktorý z hľadiska objektu ako znaku skutkovej podstaty trestného činu jednoznačne nesmeroval k nezákonnému vynucovaniu si nejakého plnenia alebo konania, spočíva jedine a podstatne v tom, že sa mal poškodenej rôznymi spôsobmi vyhrážať s úmyslom vzbudenia nejakej, či už väčšej alebo menšej obavy, a to všetko z dôvodu konfliktov súvisiacich s úpravou styku s ich spoločným maloletým dieťaťom.». Napokon k namietanému zneniu skutkovej vety najvyšší súd uviedol, že táto obsahuje všetky zákonné znaky trestných činov, z ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným, a z jej obsahu vyplýva, že poškodenú pod hrozbou ťažkej ujmy nútil, aby niečo konala, a tento čin

spáchal závažnejším spôsobom konania so zbraňou a na chránenej osobe a neoprávnene vnikol aj do jej obydlija. Po oboznámení sa so spisovým materiálom teda najvyšší súd v rozhodnutiach podriadených súdov nezistil také pochybenia, ktoré by obsahovo napĺňali predmetný dovolací dôvod.

IV.3. Všeobecné judikatúrne východiská k základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

28. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 529/2022).

29. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

30. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01), alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného

predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

31. Z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na spravodlivé konanie je nevyhnutné zohľadniť to, či námietka, na ktorú súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal odpoveď, bola pre daný prípad relevantná a či mohla mať vplyv na výsledok konania (Luka proti Rumunsku z 21. 7. 2009, sťažnosť č. 34197/02, bod 52). Ak je námietka pre výsledok konania rozhodujúca, vyžaduje si konkrétnu a jasnú odpoveď (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 30). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré naruša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

IV.4. Posúdenie veci:

32. Najvyšší súd sa dopustil v rámci dovolacieho konania ústavne neudržateľného postupu, keď sťažovateľom prednesenú argumentáciu (s posúdením dôvodov dovolania v zmysle vlastnej judikatúry podľa R 120/2012) dostatočne nepreskúmal optikou prípustnosti prečítania zápisnice o výsluchu poškodenej [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní s konkrétnym zameraním najmä na obsah jej vyjadrenia po poučení svedka a v tomto kontexte na použiteľnosť alebo rozdiel oproti situácii zodpovedajúcej právnej vete publikovanej ako R 14/2012. Taktiež nedošlo k vysporiadaniu sa s námietkou nepríslušného orgánu pri (aj) výsluchu poškodenej v prípravnom konaní, keď v tomto smere nepostačuje citácia stanoviska prokurátora k dovolaniu, ale z hľadiska práva na súdnu ochranu je nevyhnutné vlastné posúdenie dovolacieho súdu jednak z hľadiska uplatniteľných dôvodov dovolania a v nadväznosti na to potom obsahovo. Rovnako absentuje posúdenie právnej kvalifikácie týkajúcej sa síce skutku zisteného odsudzujúcim rozsudkom (neposudzujúc takú námietku ako námietku nesprávnych skutkových zistení), avšak oproti dovolacím námietkam (právna kvalifikácia trestného činu vydierania oproti trestnému činu nebezpečného vyhrážania) a konkrétnym skutkovým reáliám predmetnej skutkovej vety (v tomto smere zohráva odkaz dovolateľa na rozhodnutia nižších súdov len orientačnú rolu), a to všetko bez apriórnej konštatácie ústavného súdu, že by právna kvalifikácia bola nesprávna, avšak nie je adekvátne a so zameraním na konkrétny prípad obhájená odôvodnením rozhodnutia dovolacieho súdu. Inými slovami (a zjednodušene), najvyšší súd bez ohľadu na to, či zmení podstatu svojho rozhodnutia, bude musieť konkretizovať použitú argumentáciu vo vzťahu k dovolacím námietkam, a teda opustiť líniu príliš zjednodušujúcej abstrakcie. Aj keď je vyjadrenie dotknutého orgánu verejnej moci (tu súdu) k ústavnej sťažnosti procesnou súčasťou konania ústavného súdu, nemôže nahradiť odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia (ktoré by takto malo byť dodatočne skoncipované až v konaní o ústavnej sťažnosti), pričom však obsah tohto bodu sa vo vecnom kontexte týka aj vyjadrenia najvyššieho súdu.

33. V dôsledku uvedeného najvyšší súd porušil sťažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy (ako súbežne vyvolaný následok porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na slobodu

a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru (ako súbežne vyvolaný následok porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

34. V súhrne prezentovaných záverov napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorého odôvodnenie je ústavne neudržateľné, došlo k zásahu do sťažovateľom označených základných práv spôsobom vyvolávajúcim potrebu kasácie dotknutého uznesenia ústavným súdom a vrátenia veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu, resp. bude postupovať v kontexte § 134 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde.

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

35. Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti navrhol priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 5000 eur, čo odôvodnil dĺžkou výkonu trestu odňatia slobody a dĺžkou rozhodovania najvyššieho súdu o podanom dovolaní v trvaní viac ako dvoch rokov. Priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vníma sťažovateľ aj ako dovŕšenie ochrany označených práv.

36. K návrhu sťažovateľa týkajúceho sa primeraného finančného zadost'učinenia je potrebné uviesť, že na jeho priznanie nemá sťažovateľ právny nárok ani v prípade, ak ústavný súd nálezom vysloví porušenie označených základných práv a slobôd (IV. ÚS 546/2020). Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen samotné vyslovenie porušenia (IV. ÚS 210/04). V konkrétnych okolnostiach preskúmaného prípadu však ústavný súd z odôvodnenia sťažovateľom uplatneného rozsahu primeraného finančného zadost'učinenia neidentifikoval také kvalitatívne a kvantitatívne argumenty, ktoré by mu vôbec umožňovali tento návrh v rozumných intenciách posúdiť. Je potrebné zdôrazniť, že prostredníctvom bodu 1 výroku tohto nálezu ústavný súd nekonštatoval hmotnoprávnu nemožnosť vyvedenia trestnej zodpovednosti sťažovateľa za konkrétny trestný čin, ale deklaroval nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa bude nevyhnutné náležitým a zákonným spôsobom vysporiadať. V okolnostiach konkrétneho prípadu tak ústavný súd zastáva názor, že už samotné konštatovanie vyslovenia porušenia sťažovateľom označených základných práv, resp. práv je dostatočným prostriedkom jeho nápravy. Či odsúdenie sťažovateľa ostane právoplatné aj po zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátení mu veci na ďalšie konanie, nie je ústavný súd oprávnený v odôvodnení tohto nálezu vopred prezumovať (ak by k odsúdeniu nedošlo, právne konzekvencie vyplývajú zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Z týchto dôvodov ústavný súd návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nevyhoviel.

VI.

Trovy konania

37. Ústavný súd rozhodol o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré sťažovateľovi vznikli v konaní pred ústavným súdom.

38. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

39. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je v sume 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je v sume 11,63 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu a replika sťažovateľa). Celková náhrada trov konania tak predstavuje sumu 738,45 eur vrátane sadzby dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % (bod 3 výroku nálezu).

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet advokáta sťažovateľa označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

41. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu